

JOHN CONNOLLY

Ultimul volum din trilogia *Samuel Johnson*

Traducere din engleză
de Monica Vlad

LITERAȚI

EDITORI:

Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

REDACTARE:

Andreea Tudorică

DESIGN ȘI ILUSTRAȚIE COPERTĂ:

Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Mirela Voicu

CORECTURĂ:

Andreea-Lavinia Dădârlat
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNOLLY, JOHN

Cei care îți dau fiori / John Connolly ; trad. din engleză de Monica Vlad. -
București : Pandora Publishing, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-978-110-4

Vol. 3 - 2019 - ISBN 978-606-978-231-6

I. Vlad, Monica (trad.)
821.111

Titlul original: *The Creeps*

Autor: John Connolly

Copyright © Bad Dog Books Ltd. 2013

Copyright © Pandora Publishing, 2020 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

W: www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TREI

ISBN: 978-606-978-231-6

*În care are loc o petrecere aniversară
și aflăm că trebuie să fim atenți cu
lumânările (și cu prepozițiile)*

Într-o căsuță cu terasă din orașul englezesc Biddlecombe, era în plină desfășurare o petrecere aniversară.

Biddlecombe era un loc în care, în mare parte din toată istoria sa, se întâmplaseră foarte puține lucruri interesante. Din nefericire, după cum e adeseori cazul unui loc în care lucrurile au stat liniștite cam prea mult timp, când se întâmplă cu adevărat ceva interesant, e chiar foarte interesant; mai interesant, de fapt, decât și-ar fi putut dori oricine. Porțile Iadului se deschiseseră într-un subsol din Biddlecombe și orașul fusese temporar invadat de demoni.

Deloc surprinzător, de atunci Biddlecombe nu mai fusese același. Echipa de rugby nu mai juca pe vechiul său teren de când câțiva jucători fuseseră mâncați de rechini scormonitori; vocea căpitanului Clubului de Golf din Biddlecombe încă mai putea fi auzită din când în când strigând de undeva de pe fundul celei de-a cincisprezecea

găuri și se zvonea că un monstru își stabilise reședința în iazul rațelor, cu toate că se spunea că era foarte rușinos, iar rațelor părea să le fie drag.

Însă creatura din iaz nu era singura entitate din Iad care-și stabilise acum reședința permanentă în Biddlecombe, ceea ce ne aduce înapoi la petrecerea aniversară. Nu era, trebuie spus acest lucru, o petrecere aniversară obișnuită. Sărbătoritul în chestiune se numea Wormwood. Semăna cu un dihor mare care suferise un atac sever de scabie¹ și purta o salopetă albastră foarte șic pe care fusese brodat numele său. Această salopetă o înlocuia pe o alta, care de asemenea avea brodat numele său, dar care fusese scris greșit. De data asta, toate literele erau prezente și corecte și, dacă era ceva la care să țină cu adevărat² doamna Johnson, aceea era scrierea corectă. Așa se face că pe salopetă se putea citi acum Wormwood, și nu Wromwood, așa cum se citea pe cealaltă.

Wormwood era, ca s-o spun pe de-a dreptul, un demon. Nu-și propusese să fie demon. Pur și simplu aterizase în existență drept unul și, prin urmare, nu avusese cine știe ce

-
- 1 Pentru aceia dintre voi care nu sunt familiarizați cu scabia, aceasta este o afecțiune care cauzează căderea blânii. Gândiți-vă la cea mai nașpa tunsoare pe care ați avut-o vreodată, și cam așa arată, însă pe tot corpul.
 - 2 Practic, acea propoziție ar trebui citită „dacă era ceva la care doamna Johnson să țină cu adevărat“, deoarece nimănui nu-i place o astfel de topică, însă am spus că doamna Johnson ținea cu adevărat la scrierea corectă, nu la gramatică.

mare alegere de făcut în această chestiune. Nu se pricepea foarte bine să fie demon. Era prea drăguț pentru asta, serios. Uneori, oamenii sfârșesc prin a avea slujba nepotrivită³.

Un cor de voci cânta în jurul mesei din bucătărie.

— La mulți ani să trăiești / La mulți ani să trăiești / La mulți ani, dragă Wooooorrrrrmmmmmmwooooood / La mulți ani să trăiești! Pentru că ești, ăă, *băiat* bun...

Wormwood schiță cel mai mare și mai larg zâmbet din viața sa. Se uită în jurul mesei la cei pe care acum îi considera prietenii lui. Erau Samuel Johnson și șoricarul său, Boswell. Erau colegii de școală ai lui Samuel, Maria

3 La fel ca Augustus al II-lea (1694–1733), rege al Poloniei și mare duce al Lituaniei, cunoscut de asemenea drept Augustus cel Puternic. A reușit să-și falimenteze regatul cheltuind toți banii pe bucăți de chihlimbar și fildeș, a pierdut vreo câteva bătălii pe care ar fi fost mai bine dacă le-ar fi câștigat și a fost tatăl a peste 300 de copii, lucru care sugerează că, în intervalul dintre pierderea bătăliilor și colecționarea ornamentelor, avea mult timp la dispoziție, însă punctul său forte consta în a înșfăca o potcoavă și a o îndrepta. Ar fi fost probabil foarte fericit dacă doar ar fi îndreptat potcoave și ar fi aruncat în aer sticle cu apă fierbinte pentru a-și câștiga existența, însă din cauza unui accident din naștere s-a pomenit, în schimb, conducând o serie de regate. Greșit. Ar trebui să reții chestia asta dacă taică-tu sau maică-ta are un nume care începe cu cuvintele „Majestatea Sa” și ești cunoscut drept „Prințul/Prințesa de una sau de alta”. Doar dacă, bineînțeles, numele tău chiar e „Una-sau-Alta”, caz în care nu ai de ce să te îngrijorezi (pentru *care* să te îngrijorezi — la naiba), deoarece părinților tăi nu le-a păsat suficient de mult de tine astfel încât să-ți dea un nume potrivit, și drept urmare e puțin probabil ca tu să devii cineva important. Scuze.

Mayer și Tom Hobbes. Era doamna Johnson, care începuse să se împace cu ideea de a avea în mod regulat demoni la masa ei din bucătărie. Erau Shan și Gath, doi colegi demoni, angajați la Fabrica de bere Spiggit's ca degustători de bere și promotori și care erau responsabili de o creștere cu 50 la sută a profitului fabricii, cât și de o creștere de 100 la sută a numărului de explozii cauzate de instabilitatea berii Spiggit's. Numărul 666 încă în fază experimentală, cunoscută de asemenea drept „Antitancul” și despre care se zvonea că Armata o luase în calcul ca armă în câmp deschis.

Apoi era Nurd, cunoscut anterior drept „Nurd, Năpasta celor Cinci Zeități”, iar acum drept Nurdster, Nurdmeister și Nurdman uneori, cu toate că numai de el. Nimeni altcineva nu-l strigase pe Nurd altfel decât Nurd. El fusese odinioară alungat în cea mai îndepărtată și mai plicticoasă regiune a Iadului pentru că era enervant, iar Wormwood, ca servitor al său, fusese alungat împreună cu el. Acum, că își găsiseră calea în Biddlecombe, Wormwood prefera să se creadă asistentul de încredere al lui Nurd decât servitorul său. Din când în când, lui Nurd îi plăcea să-l plesnească pe Wormwood peste cap cu ceva tare, doar ca să-i aducă aminte că el putea crede orice dorea despre sine cât timp n-o spunea cu voce tare.

Însă în cele din urmă, și Nurd se împrieteni cu Wormwood. Trecuseră prin atâtea împreună, iar acum lucrau amândoi la Institutul de Testare a Mașinilor din Biddlecombe, unde Nurd testa siguranța mașinilor noi, ajutat fiind de faptul că era nemuritor și prin urmare capabil

să scape din cele mai dure coliziuni doar cu o vânătaie, pentru osteneală.

Wormwood nu mai avusese niciodată o petrecere aniversară. Nici măcar nu știa că exista așa ceva, până nu ajunsese pe Pământ. I se părea o idee foarte bună. Primeai tort, daruri, iar prietenii îți erau alături și cântau despre ce băiat de treabă erai. Totul era cât se poate de minunat.

Cântarea se încheie și toată lumea rămase în așteptare.

— Ce fac acum? întrebă Wormwood.

— Suflă în lumânările de pe tort, zise Samuel.

Când îl întrebaseră pe Wormwood ce vârstă avea, el crezu că era posibil să fie doar cu câteva miliarde de ani mai tânăr decât însuși Universul, ceea ce însemna, uf, că avea în jur de 10 miliarde de ani.

— Tortul are un diametru de doar 30 de centimetri! subliniase doamna Johnson. Nu poate să aibă 10 miliarde de lumânări. Nu vor încăpea, iar, dacă încercăm, întregul oraș o să ia foc.

Așa că se hotărâseră să pună doar o lumânare pentru fiecare miliard de ani, ceea ce păru un compromis rezonabil.

Nurd stătea așezat în fața lui Wormwood. Purta un coif din hârtie roșie și încerca, fără succes, să umfle un balon. Wormwood credea că Nurd se schimbase mult de când se aflau în Biddlecombe. Avea pielea tot verde, bineînțeles, însă nu la fel de verde ca înainte. Acum semăna cu cineva care tocmai mâncase un ou stricat. Capul, care avusese înainte forma unei Luni în creștere, se micșorase puțin. Era tot alungit și ciudat, însă acum putea merge pe străzile din

Biddlecombe fără să sperie copiii sau să provoace accidente de circulație, mai ales dacă-și ținea capul acoperit.

— Balonul ăsta pare să fie spart, zise Nurd. Dacă suflu mai tare, o să-mi iasă ochii. Iarăși.

Chestia asta fusese jenantă. Samuel se folosise de o lingură pentru a-i scoate ochii din paharul de limonadă al lui Nurd.

Wormwood trase cu putere aer în piept.

— Pune-ți o dorință, zise Maria. Însă trebuie s-o știi numai tu, altfel nu se va îndeplini.

— Stai așa, cred că am reușit să umflu balonul, zise Nurd.

Wormwood închise ochii. Își puse o dorință. Suflă. Se auzi un șuierat zgomotos, urmat de o pocnitură și un miros specific de ceva ars.

Wormwood deschise ochii. De partea cealaltă a mesei, luase foc capul lui Nurd. Într-una din mâini ținea rămășițele carbonizate și topite ale unui balon.

— O, mulțumesc! zise Nurd în timp ce încerca să stingă flăcările. Mulțumesc foarte mult.

— Scuze! zise Wormwood. N-am mai încercat nicio dată să sting ceva.

— Uau! făcu Samuel. Ai răsuflarea inflamabilă. Mereu mi s-a părut că miroase a benzină.

— Tortul a supraviețuit, spuse Tom. Doar glazura s-a topit puțin.

— Sunt bine, zise Nurd. Nu vă faceți griji în privința mea. Ador să mi se dea foc. Mă protejează de frig.

Samuel îl bătu ușor pe spate.

— Pe bune, sunt în regulă, zise Nurd.

— Știu. Doar că ți-a luat spatele foc.

— Aaa...

— Ai o gaură în pelerină, însă cred că mama o să ți-o poată repara.

Doamna Johnson tăie tortul și dădu fiecăruia o felie.

— Ce dorință ți-ai pus, Wormwood? întrebă Tom.

— Dacă îmi spui că ți-ai dorit să-mi ia capul foc, o să-ți zic eu vreo două, zise Nurd.

— Credeam că nu trebuie să spun, zise Wormwood.

— Asta era valabil înainte să sufli, zise Tom. Acum poți să ne spui.

— Păi, mi-am dorit ca totul să rămână exact așa cum e, zise Wormwood. Sunt fericit aici. Cu toții suntem.

Shan și Gath încuviințară.

Și în râsetele și voia bună care urma, nimeni nu observă că doar Nurd nu fusese de aceeași părere.

*În care cineva vede o fantomă
(Îmi vine să casc de plictiseală)*

După cum s-a stabilit deja, orașul Biddlecombe era mult mai ciudat decât fusese înainte, însă chestia curioasă în legătură cu el era că fusese dintotdeauna puțin cam ciudat, chiar și înainte de tentativa de invazie din Iad. Numai că oamenii din Biddlecombe aleseseră să nu-i remarce ciudățenia, sperând că poate ciudățenia se plictisește în cele din urmă să fie ignorată și pleacă pur și simplu să facă pe ciudata în altă parte.

Spre exemplu, se știa foarte bine că, dacă făceai la dreapta pe Strada Machen, apoi coteai la stânga pe Poe Place, te întorceai în același colț al Străzii Machen de unde porniseși cu puțin timp înainte. Locuitorii din Biddlecombe ignorau această ciudată anomalie geografică evitând cu desăvârșire acel colț al Străzii Machen, folosind în schimb scurtătura prin Aleea Mary Shelley. Totuși, vizitatorii din Biddlecombe habar n-aveau de scurtătură și petreceau o

grămadă de timp fâţâindu-se înainte şi înapoi între Strada Machen şi Poe Place, până când trecea vreun localnic pe acolo şi-i salva.

Apoi mai era şi mica problemă în legătură cu statuia lui Hilary Mould, renumitul arhitect al oraşului Biddlecombe. Nimeni nu-şi putea aminti cine comandase statuia sau cum ajunsese în Biddlecombe, însă aceasta apăruse pe undeva prin secolul al XIX-lea, la scurt timp după ce Mould dispăruse în circumstanţe care ar fi putut fi descrise drept misterioase, în cazul în care cuiva i-ar fi părut suficient de tare de el încât să-i simtă lipsa când dispăruse, lucru care nu se întâmplase, deoarece clădirile lui Mould erau toate urâte şi îngrozitoare.

Statuia lui Hilary Mould nu era cu mult mai drăguţă decât clădirile pe care le proiectase acesta, Mould nefiind cel mai chipeş bărbat, şi, adeseori, se sugerase că ar trebui să fie discret luată şi să i se piardă urma. Însă statuia lui Hilary Mould avea obiceiul să se mute singură de colo-colo, aşa că n-aveai cum să ştii unde ar putea fi de la o zi la alta. Era de obicei găsită lângă una dintre cele şase clădiri din Biddlecombe pe care Mould le proiectase, ca şi cum arhitectul nu suporta să fie separat de lucrările sale.

Ca şi în cazul altor lucruri stranii care aveau legătură cu Biddlecombe, locuitorii oraşului hotărâseră că ideal era să ignore statuia şi s-o lase să-şi vadă de treabă.

Lucru care fusese, după cum vom ajunge să aflăm, o greşeală îngrozitoare.

După câte se pare, în acel moment, statuia lui Hilary Mould stătea la pândă nemișcată și tăcută lângă ceea ce părea să fie o veche fabrică de dulciuri, însă care găzduia în prezent un laborator secret. În interiorul laboratorului, Brian, noul băiat de serviciu, tocmai văzuse o fantomă.

Brian fusese destul de afectat. În primul rând, se făcu palid la față, astfel încât semăna el însuși cu o fantomă. În al doilea rând, scăpă tava pe care o căra, spărgând trei cești de ceai, două cești de cafea și o farfurie cu biscuiți asortați — inclusiv niște biscuiți Jammie Dodgers⁴, care profesorului Stefan, Șeful Fizicii Particulelor, îi plăceau foarte mult — trimițându-i la podea împreună cu tava pe care fuseseră cărate toate acestea. În cele din urmă,

-
- 4 Pentru aceia dintre voi care citiți versiunea americană în loc de cea engleză, Jammie Dodger este un bine-cunoscut biscuit englezesc format din două bucăți de biscuit cu gem la mijloc. Și biscuit e ceea ce numiți voi prăjiturică, cu toate că o prăjiturică e doar o prăjiturică (o chestie plată asemănătoare unui biscuit) oriunde altundeva și că ceea ce numiți voi biscuit, noi numim brișă, doar că noi folosim unt și smântână, iar voi folosiți grăsime sau lapte. Și, pentru că tot suntem la subiect, aluminiu se scrie cu doi „i“, nu cu unul, cu toate că de fapt scrierea voastră americană este fără îndoială mai corectă de vreme ce pe aceea a adoptat-o în 1808 inventatorul britanic Humphry Davy, cu toate că tot n-aveți dreptate în legătură cu schimbarea cuvintelor care se termină în *-re* (*centre, spectre*) în *-er*. De fapt, chiar cuvinte precum *minister, monster* și *November* obișnuiau să fie scrise cu *-re* la final, la un moment dat, așa că n-are sens să ne certăm. Și se pronunță sos „Wooster“, deși este scris Worcester-shire. Nu mă întrebați de ce. Eu sunt irlandez.

după ce se clătină pe călcâie o vreme, Brian căzu și el peste tavă.

Era doar a doua zi a lui Brian la slujba de la anexa secretă a CERN din orașul Biddlecombe, centrul avansat de cercetări din Elveția care găzduia Marele Accelerator de Hadroni, masivul accelerator de particule care, chiar în acel moment, încerca să dezvăluie secretele Universului recreând momentele care au urmat Big Bangului. Acceleratorul avusese un succes notabil cu chestia asta și se părea că reușise să confirme existența unei particule cunoscute drept Bosonul Higgs, despre care se credea că era răspunzător că ar da masă Universului⁵.

Anexa din Biddlecombe fusese înființată pentru a examina întâmplările stranii din orașul în chestiune, până acum fiind vorba de reîntoarcerea morților printre cei vii, o tentativă de invazie a Diavolului și a tuturor hordelor sale demonice și răpirea în Iad a unui băiețel, a șoricarului său și a câtorva pitici, a doi polițiști și a unui vânzător de înghețată. Era clar pentru oamenii de știință că Biddlecombe era locul unei legături între universul nostru și un alt univers, care nu era nici măcar pe jumătate la fel de drăguț, iar ei luaseră hotărârea să înființeze un birou aici în speranța că s-ar putea întâmpla ceva foarte rău, astfel încât ei să poată urmări, să-și ia notițe și, probabil, să câștige un premiu.

Problema era că oamenii cumsecade din Biddlecombe nu voiau neapărat ca niște cercetători să stea la pândă la

5 Era, ca s-o spunem mai simplu, chestia care făcea chestia chestie.

fiecare colț de stradă și să întrebe plini de speranță dacă fusese cineva răpit, posedat sau atacat de către ceva cu prea multe brațe. Oamenii din Biddlecombe sperau că gaura care se deschisese între universuri se închisese deja sau fusese astupată de primărie. În cel mai rău caz, voiau să uite de asta pentru că, dacă o făceau, atunci era posibil ca și acel lucru să uite de ei, fiindcă se cam săturaseră să se obișnuiască cu chestia aia, să tot salveze turiștii din colțul Străzii Machen și să evite ciocnirea de statui vechi.

Rezultatul fu că oamenii de știință fuseseră obligați să se strecoare pe furiș în Biddlecombe și să se ascundă într-o locație sigură. Bineînțeles, Biddlecombe fiind un oraș mic, toată lumea știa că oamenii de știință se întorseseră. Cei din Biddlecombe se puteau doar ruga ca oamenii de știință să se arunce singuri în aer sau să dispară cu ușurință într-o altă dimensiune.

Locația bazei secrete era ușor — ei bine, considerabil — mai puțin spectaculoasă decât masivul sediu al CERN din Elveția. Anexa era găzduită de clădirea ocupată înainte de Vechea Prăvălie⁶ și Fabrică de

6 Există un anumit tip de magazine (prăvălie) căruia îi place pur și simplu să lipească litera *e* (în engleză, denumirea era Old Shoppe) la sfârșitul cuvintelor în speranța că acest lucru va face ca acea anumită prăvălie să pară mai veche și mai respectabilă. Firmele care vând lumânări, dulciuri, decorațiuni de Crăciun și modele de zâne sunt în mod special predispușe la asta, cu toate că în realitate singurul lucru pe care *e*-ul îl adaugă este un procent de 10 în plus la prețul fiecărui

Dulciuri⁷ a domnului Pennyfarthinge, care rămăsese neocupată de când avusese loc un tragic accident care-l implicase pe domnul Pennyfarthinge, o scară șubredă și 17 borcane de bomboane mari. Pentru a menține aparențele, oamenii de știință deschiseseră magazinul de dulciuri și serveau cu rândul bucățele de șerbet, bomboane asortate cu lemn-dulce și Caramellele Imposibil de Acre ale Unchiului Dabney⁸ diverselor persoane mititele timp de o oră sau două în fiecare zi.

Practic, Brian nu era, de fapt, un băiat de serviciu, ci un asistent de laborator. Cu toate astea, deoarece era puștiul cel nou, până acum îndatoririle lui se rezumau la a pune ceainicul pe foc, a face ceaiul și a supraveghea cu atenție biscuiții Jammie Dodgers, deoarece profesorul Stefan era convins că cineva îi fura din cutia de biscuiți. Profesorul

lucru. Slăbiciunea domnului Pennyfarthinge pentru „e” era atât de extremă, încât putea fi calificată drept o formă de boală mintală.

- 7 Din nou, dacă citești în engleza americană, noi le numim „dulciuri” și voi le numiți „bomboane”. Nu o să protestez în legătură cu asta atât timp cât îmi dați una de-ale voastre.
- 8 Caramellele Imposibil de Acre ale Unchiului Dabney au fost interzise într-o serie de țări după ce acreala absolută a acestora întorsese pe dos fețele câtorva băieți. A se vedea de asemenea: Praful de Explozibil Spațial și Periculos al Unchiului Dabney (care ducea la pierderea dinților din cauza exploziilor), Gumele cu Radiație Strălucește-în-Întuneric ale Unchiului Dabney și Pastilele în formă de Broască ale Unchiului Dabney (care au dus la dispariția misterioasă a unei întregi populații de broaște). Răposatul Unchi Dabney era, bineînțeles, destul de nesănătos la cap, însă făcea niște dulciuri ciudat de bune.

Stefan se înșela în legătură cu asta. Nu „cineva“ fura biscuiții Jammie Dodgers.

Toată lumea o făcea.

Funcția potrivită a lui Brian era „Asistent Adjunct al Asistentului Asistent al Șefului Asistent al Fizicii Particulelor“, sau AAAAȘAFP, prescurtat.

Lucru care, destul de ciudat, fu ultimul sunet pe care îl făcu Brian înainte să cadă la podea.

— Aaaașafp, zise Brian. *Buf.*

Zgomotul îl făcu pe profesorul Stefan, care se concentra foarte tare asupra unei părți de analiză de date, să scape stiloul din mână, iar profesorul Stefan ura să scape stilourile din mână. Acestea reușeau întotdeauna să se rostogolească până la perete, iar el trebuia să se așeze în patru labe ca să le caute sau să-l trimită pe Asistentul Adjunct al Asistentului Asistent al Șefului Asistent al Fizicii Particulelor s-o facă în locul lui. Din nefericire, AAAAȘAFP era acum căzut lat pe spate și gema încetișor.

— Ce face AAAAȘAFP pe podea? întrebă profesorul Stefan. Ești responsabil pentru el, Hilbert. Nu poți pur și simplu să lași asistenții să zacă pe jos pe aici. Chestia asta face ca locul să pară în dezordine.

Profesorul Hilbert, Șeful Asistent al Fizicii Particulelor, se uită perplex la Brian.

— Pare să fi leșinat.

— Leșinat? întrebă profesorul Stefan. *Leșinat?* Ascultă aici, Hilbert: doamnele în vârstă leșină. Tinerele într-o dispoziție delicată leșină. Asistenții nu leșină.